

HUMANEDGAZET

HUMANITAIRE REIS VOOR DE KERST VAN 2016

Op maandag 5 december gaan Paul Versloot en Marina Molenaars naar de Krajina in Kroatië om samen met predikant René eten en kleding te brengen aan de hoogbejaarden en armen die in deze omgeving wonen in de bergen en bossen ver weg van de bewoonde wereld. Er is tevens een bevriende relatie op weg naar Slavonski Brod om daar 20 dozen met babykleding en lakens naar de verloskundige te brengen van het ziekenhuis aldaar. Kortom, Stichting Humaned is volop in beweging.

René en zijn vrouw Helga ontvangen ons na een reis van een kleine 1.500 kilometer met een heerlijke warme maaltijd en we spreken de plannen voor de komende dagen door. En horen wat er allemaal gaande is bij de families waar we wat voor proberen te betekenen. Verder speel ik even met hun bijna 4-jarige zoon Dieter die nog vol is van het Sinterklaasfeest op de Nederlandse ambassade. René heeft een goede relatie met de Nederlandse ambassadrice. Ze is zelfs een keer mee geweest op een ronde, waar ze kon ervaren hoe het is om de bejaarden te bezoeken die eenzaam wonen in de bossen en van 90 euro pensioen in de maand hun kachel warm moeten houden. Wat een onmogelijke opgave is.

Eenmaal in de week bezoekt René samen met Helga en Dieter zo'n 10 adressen. Aandacht schenken is het belangrijkste doel. Verder krijgen de ouderen een eenvoudig voedselpakket. De ouderen spreken hun hulpvraag uit waarin wij van Humaned wat in proberen te betekenen. Hulpvragen als een warme deken, een paar winterlaarzen of een nieuw matras. Elke week is het een andere groep hulpbehoevende en zo krijgen de mensen om de zes weken een bezoek. Zo zijn er nog twee helpers die hier wonen en zorgen voor vele ouderen of hulpbehoevenden. Bert, een missionaris, zorgt voor het zuiden van dit gebied tot aan Bosnië en Zorica zorgt zo ook voor een gebied. Al met al krijgen zo ruim 180 mensen een bezoek eens in de zes weken.

Wij gaan elke keer als we bij René komen naar een nieuwe groep oudjes. Ditmaal bezoeken we de Zumbarak, waar het verste bezoek bij een broer en zus is die op 775 meter hoog in de bergen wonen. Ik heb geen ervaring met rijden in de bergen. Als we bij deze broer en zus zijn begint mijn auto wat te ruiken naar een brandlucht. René geeft me wat instructies voor het afdalen van de berg. Ik bel nog even naar mijn zoon de automonteur en vraag om advies. Hij vraagt me hoe hard ik de berg wil afdalen. Ik wil stapvoets en krijg de nodige adviezen. Deze reis leer ik echt hoe ik met mijn automaat de berg op en af kan rijden. Hier in Nederland krijg je geen gelegenheid om ervaring op te doen.

We bezoeken een man die zijn kachel niet aan heeft. De poezen zitten op de klep van de oven waar hout in behoort te branden. Hij heeft geen geld voor hout. Hij zit ook in het donker, omdat hij geen elektra kan betalen. Naar deze man moeten een stel dikke warme truien. We hebben eten voor hem en een warme deken, gebreid door mijn moeder en onze vriendin Annie de Vries. Ik denk dat zij samen al meer dan 20 dekens hebben gebreid met elkaar. Dekens die een beetje kleur geven aan de sombere kamers waar onze bejaarden in wonen.

We bezoeken een gezin met een baby van 7 maanden: Josip. De burgemeester heeft onze hulp gevraagd voor dit gezin. Hij betaalt het schoolgeld voor de zoons van 7 en 14 jaar en hij betaalt het busvervoer en het eten op school. Dit gezin woont met zijn vijven in een huisje met een huiskamer waar twee bedden en een ledikantje in staan.

Er is een kastje voor de kleding en dan blijft er 4 m2 over voor het gezin om te lopen en te spelen. Ik kan geen foto's maken, want we staan tegen elkaar aan. Voor kleine Josip hebben we babykleding, luiers en speelgoed mee. Ik zet hem in een door ons meegenomen wippertje met wat speelgoed. Hij wordt wild van enthousiasme en weet niet wat hij het eerste beet moet pakken. Ik pas de warme winterjas die we voor hem mee hebben. Voor Marco, de zoon van 7 jaar, hebben we een voetbal bij de Action gekocht. Marco wordt bijna hysterisch van blijdschap, als ik hem de bal geef. Ik krijg er gewoon kippenvel van. Zo reageert hij ook als ik een paar sportschoenen tevoorschijn haal. De stiften en pennen stopt hij gelijk in het Spiderman-etui en hij laat trots aan me zien hoe hij dit geregeld heeft. De keuken van dit gezin is zwart geblakerd. Ik zie alleen een koekenpan. Ik vraag de moeder wat zij op dit moment het hardst nodig heeft. Pannen om te koken is haar wens. Ik zie er niet een staan. Van de zegeltjes die we bij de supermarkt hebben gekregen toen we veel eten kochten voor onze voedselpakketten kopen we pannen voor dit gezin en wat flessen wasmiddel. Bij Ikea kopen we een kinderstoel voor Josip.

We komen bij een dove broer en zus die samenwonen. De vrouw heeft twee verschillende kapotte schoenen aan. Oh, wat heb ik een spijt dat ik de warme winterlaarzen die Klaas en Grietje me aangeboden hebben niet meegenomen heb. Vooraf aan de reis had ik besloten alleen winterjassen voor dames en heren en warme dekens mee te nemen. Ik zat met de nodige extra verzoeken, zoals incontinentiemateriaal en de spullen voor baby Josip al tot het dak aan toe vol. Ik ben zo blij dat we in april weer een humanitaire reis gaan maken en dan met groter vervoer, waardoor we véél meer hulpgoederen mee kunnen nemen. Met de dove vrouw heb ik een gesprek. Ze probeert me een indrukwekkende gebeurtenis duidelijk te maken.

Ze maakt een gebaar van het doorsnijden van een keel en wijst op het rode achterlicht van mijn auto. Dood en bloed geef ik aan bij Helga, die helemaal verbaasd is dat ik de vrouw zo goed begrijp. Tja, dat komt door mijn werk. Ik begrijp ook mensen zonder taal. De dove vrouw vertelt dat haar buurman overleden is. De dove man komt met een brief van de ziektekostenverzekering. Een rekening van 75.000 kuna. Pffft, gelukkig is dit een rekening van de overleden buurman en hoeft de dove man hier niets mee te doen. De man is analfabeet en wist niet dat de rekening niet voor hem bestemd was. De broer en zus een hele fijne winterjas gegeven en een voedselpakket. Hier ook een lekkere Verkade letter en een kerstkaarsje ingestopt.

Vandaag zo'n 10 adressen bezocht op de berg. Op dag twee gaan we met Zorica en haar man Nenad de andere kant van de berg op en bezoeken mensen waar we al eens eerder geweest zijn. De ochtend is gestart met een heerlijke cappuccino in de supermarkt, waar we ook de voedselpakketten maken. De koffie in het hotel is niet te drinken, dus om half acht zitten we al in een coffeeshop in de supermarkt in Karlovac. Door de met rijp bevroren bomen rijden we naar Samobor om daar met zijn vieren en alle eten en hulpgoederen op weg te gaan.

We komen bij het huis van Martha. Er staan 3 huisnummers op. Al driemaal heeft haar huis een ander adres gekregen. Het is ijskoud in haar huis en Martha is in geen velden of wegen te bekennen. Zorica gaat haar zoeken. Ze hoort van een verre buur dat Martha op zoek is naar lucifers. Oh, dus daarom is het zo koud in haar huis. Ze heeft geen lucifers meer om de kachel aan te maken. Wat Martha niet wist is dat wij zouden komen en dat ik voor ieder voedselpakket een doos lucifers had gekocht. Bij een kerstkaars hoort ook een doosje lucifers. Martha is erg blij ons te zien. Ze noemt ons engelen van God. Naast Zorica en Nenad is er niemand die voor haar zorgt. Ze vertelt ons dat ze erge pijn in haar rug heeft gehad. Daar heeft ze maar één medicijn voor en ze pakt demonstratief haar kruisbeeld uit haar lade: 'Kijk, daar waar ik pijn heb hou ik mijn kruisbeeld en bid om verlichting van de pijn. Dit is het enige medicijn dat helpt.'

Wat een bijzondere vrouw. Ze is niet groot. Komt tot de oksels van Paul en straalt kracht en blijdschap uit. Ze vraagt aan Zorica of ze dit jaar voor de kerst ook nog een keer langskomt net als vorig jaar. Zorica had toen met de vrouwen van de kerk koekjes gebakken en bij de mensen langs gebracht. Nenad is predikant en heeft zijn eigen kerk. Zorica belooft Martha voor de kerst met koekjes te komen. 'En ook nog een beetje vlees', vraagt Martha dan heel ondeugend. Fantastische mensen Nenad en Zorica, zij zijn helper voor mensen die geen helper hebben.

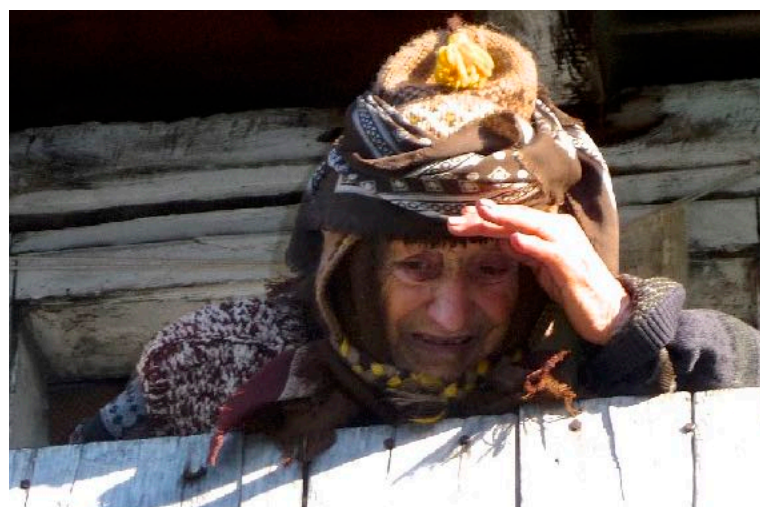
Ook deze dag komen we bij een dove broer en zus die samenwonen. Ze hebben nog een zus in de buurt wonen en die zorgt wat voor dit stel. Er worden heerlijke gerechten gemaakt; het ruikt goed in huis. Er hangen ook moderne vitrages en ik zeg dat ik deze heel mooi vind. Er wordt me uitgelegd dat er een vrij jonge schoondochter is van de horende vrouw en die zorgt ook wat voor deze broer en zus. Hartverwarmend om te horen. De broer en zus laten we wat winterjassen passen en stralen wanneer zij er één gevonden hebben die past en die ze nog mooi vinden ook. Op dag drie rijden we naar Glina, een hele reis om daar te komen. Het is zo afgelegen van de bewoonde wereld.

We bezoeken een 90-jarige man die heel graag naar een bejaardenhuis wil. Hij kookt niet meer voor zichzelf en krijgt af en toe een infuus met veel vitamines. Ik vind het infuus met bebloede naald op zijn eetkamertafel. Getsie, die vieze naald zal toch niet hergebruikt worden, vraag ik me af. Na wat spuurwerk vind ik een schoon setje wat nog vacuüm verpakt is. Pffft, dit soort taferelen kom je in de Nederlandse gezondheidszorg niet tegen.

Via de houten loopbrug zijn we bij de zeer depressieve oude dame aangekomen. Ze kan alleen nog maar huilen. Ze wil niet meer leven. Ze wil ons eten niet, want ze wil niet meer koken. Ach, deze schat zien we elk bezoek verdrietiger worden. Dan is het zo jammer dat ik de taal niet machtig ben. Deze dame heeft hulp en antidepressiva nodig. Twee jaar geleden wilde ze mijn zwarte winterjas niet, omdat ze hoopte dat ze dood zou zijn als het winter zou worden. De chocoladeletter van Verkade zal wel te weinig zijn om haar wat uit haar depressie te helpen. Zij heeft echt meer en andere hulp nodig. Triest! In april wil ik weer voor haar zijn.

We bezoeken een moeder en dochter die nooit bezoek krijgen. De kat is zo bang voor me; die springt herhaaldelijk in paniek tegen het glas van de ramen omdat deze wil vluchten van angst. Na het openen van de voordeur weet de poes weg te vluchten. Vanuit Nederland is er gevraagd of René deze twee dames wil bezoeken. Ze zijn eenzaam, maar wel blij met elkaar. Bij het afdalen van de berg kom ik het pijpje tegen waar bergwater uitstroomt. Dit is het water waar de dames het mee moeten doen. Er is al veel omheen bevroren. Zou dit stroompje niet bevriezen?

Op de vierde dag gaan we het huis van Milena bekijken. Milena woont haar leven lang met haar familie in een varkensstal. Ze heeft geen toilet of douche. Een bouwkundig aannemer in Nederland heeft een huis voor Milena en haar familie gekocht. Dit huis moet opgeknapt en ingericht worden. Wij van Humaned willen voor de inrichting zorgen. Met Milena gaan we naar Ikea in Zagreb en daar mag zij de keukenuitrusting gaan kopen. Milena heeft heel veel voor René gedaan. Ze heeft twee jaar de vertalingen voor hem gedaan en nu is het tijd geworden, dat ze aan haar eigen toekomst gaat denken. Zij moet zorgen voor haar vader, moeder en twee zusjes. Klussers gaan in het voorjaar het huis goed bewoonbaar maken en dan is het aan ons om het in te richten. Met veel enthousiasme nemen we deze klus op ons.

Maandag 12 december reizen Paul en ik voldaan terug naar Nederland en kijken we uit naar 3 april, de dag waarop we dan met de hele Humaned-groep opnieuw naar Kroatië zullen reizen om hulpgoederen en eten te brengen.

Paul Versloot en Marina Molenaars

[Hulpvragen voor het transport voorjaar 2017](#)

Wol, witte lakens, damesschoenen t/m maat 43, herenschoenen t/m maat 46.

Stevige houten klapstoelen.

Heeft u zaken waarvan u denkt dat de ouderen die goed kunnen gebruiken, stuur dan a.u.b. een mailtje.

We nemen dan direct contact op.

Wilt u zelf sponsor zijn of de helpende hand bieden?

Neem dan contact op met Walter van Abswoude, telefoon 071-3610112, of met

Hans Uitdenbogerd, telefoon 06 54 687515

of mail naar mail@humaned.nl.

Humaned is ingeschreven bij de KvK onder nr. 34139587 (anbi fiscaal nr. 817059878).

Het volgende transport is op 3 april in 2017.